

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, men det skal jo også bringes ind i en ny bane. Det er det, der er planlagt, og det har været planlagt hele tiden, eller i hvert fald i mange måneder, at den 30. juni overgår autoriteten i det irakiske samfund til en midlertidig irakisk regering, som skal forberede, at der kan afholdes demokratiske valg i januar 2005.

Ud af det skal der så etableres en demokratisk funderet regering i Irak. Målet er selvfølgelig, at irakerne skal være herre i deres eget hus, og at de udenlandske tropper skal væk; jeg havde nær sagt jo hurtigere desto bedre. Men på den anden side jo også først på et tidspunkt, hvor vi er sikre på, at der er ro og stabilitet, så en demokratisk regering kan fungere i Irak. Det er jo det, der er målet. Det overser hr. Keld Albrechtsen fuldstændig.

Jeg har taget klart afstand fra den mishandling af irakiske fanger, som har fundet sted i irakiske fængsler. Intet kan forklare det, intet kan forsvare det. Og det modarbejder i den grad det, den internationale koalition er der for. For det er for at beskytte den enkelte iraker, og det er for at hjælpe Irak frem til frihed. Der er det selvfølgelig totalt ødelæggende, at nogle få afstumpede soldater mishandler irakiske fanger.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg kan fuldstændig bekræfte over for statsministeren, at der er mange diktatorer og diktaturer, der eksisterer rundtomkring i verden fuldstændig uanset, hvad venstrefløjen mener. Der er f.eks. et i Kina. Det har statsministeren jo besøgt for nylig. Der er andre. Så jeg kan fuldstændig bekræfte, at der er mange diktaturer rundtomkring, som vi skal kæmpe mod.

Men jeg kunne godt tænke mig at komme lidt tilbage til spørgsmålet, som hr. Villy Søvndal har stillet, for spørgsmålet lød jo, om statsministeren i dag fortryder, at han så ukritisk støttede USA's præsident i dennes ønske om at få en krig mod Irak.

Jeg tror, det er ordet ukritisk, som er interessant, for mange af de ting, statsministeren siger, kan man så diskutere. Men det havde jo også været interessant, hvis statsministeren netop havde vist sin selvstændighed op til krigsudbruddet ved at gå ud og forklare, hvor han adskilte sig fra George Bush og den måde, som George Bush har ønsket at føre den her krig på.

Derfor er spørgsmålet: Fortryder statsministeren sin ukritiske støtte, eller står statsministe-

ren stadig væk ved sin ukritiske støtte til den amerikanske præsident?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Søren Søndergaard giver en fuldstændig forvrænget beskrivelse af det grundlag, som den danske regering forelagde Folketinget.

Vi har fuldstændig åbent sagt, at når vi anbefalede, at Danmark tilsluttede sig den internationale koalition, så var det, fordi Saddam Hussein nægtede at samarbejde med FN's Sikkerhedsråd. Og det kan man så være uenig med os i. Men det er i hvert fald lagt åbent og regulært frem. For det er regeringens opfattelse, at hvis en skruppelløs diktator som Saddam Hussein bare nægter at adlyde gang på gang – og her var det i mere end 10 år – hvad FN's Sikkerhedsråd beslutter, så er det et utrolig farligt signal at sende til alverdens tyranner og terrorister, for det er et signal om, at de bare kan opføre sig, som de vil. Det internationale samfund gør ingenting ved det.

Der syntes vi, at nu var nok nok, og at grænsen var nået. Nu måtte det have en konsekvens. Derfor tilsluttede vi os den internationale koalition.

Det kan hr. Søren Søndergaard være uenig i, men vi har i hvert fald lagt meget åbent frem, at det var vores grundlag for at gå med.

Søren Søndergaard (EL):

Man kan jo tilslutte sig den internationale koalition mere eller mindre kritisk. Det spørgsmål, der bliver stillet her, er, om statsministeren står ved sin fuldstændig ukritiske tilslutning til den amerikanske præsident.

Kl. 13.15

Der er f.eks. Guantánamo, indespærring på Guantánamo, overgrebet på Genèvekonventionen, angreb på menneskerettighederne. Det var jo kendt, da krigen startede, det var ikke noget nyt. Det lå jo i en tidligere fase.

Derfor kunne man jo have forestillet sig, at statsministeren, f.eks. da han skrev det her brev sammen med Berlusconi og Blair og hvem, det ellers var – Aznar, den tidligere leder af Spanien, var vist også med – havde understreget vigtigheden af, at man i den kamp fulgte menneskerettighederne. Men det gjorde man jo ikke fra statsministerens og fra de andres side.

Det er jo derfor, at spørgsmålet til statsministeren lyder: Fortryder statsministeren, at statsministeren var så ukritisk i sin opbakning til George Bush, at det var umuligt at se forskel, og